

Το ρολόι έδειχνε ήδη 08:00 και στο διαμέρισμα της Ocean View Avenue 15, επικρατούσε ένας μικρός πανικός. Τα παιδιά, ο Jonathan και η μεγαλύτερη αδερφή του, η Βάσω βρισκόταν στην πόρτα, ενώ ο κύριος Νίκος άκουγε προσεκτικά και για πολλοστή φορά τις «τελευταίες οδηγίες», από την κόρη του Μαρία. «Μπαμπά, μετά το σχολείο ο Jonathan έχει ποδόσφαιρο και η Βασούλα μπαλέτο. Εδώ έχω τις τσάντες τους με τα κολατσιά και τα ρούχα τους. Θα περάσουμε το απόγευμα, μετά τις 19:00 να τα πάρουμε από το σπίτι». «Εντάξει Μαρία μου», είπε ο Νίκος, «Εμείς τώρα να φεύγουμε» και άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματος.

«Και μην ξεχαστείς πάλι στην εκκλησία», του είπε χαριτολογώντας η Μαρία καθώς έκλεινε την πόρτα πίσω του. «Η μαμά έχει ήδη ξεκινήσει τις προετοιμασίες για το Πάσχα και ξέρεις τι σημαίνει αυτό». Και πραγματικά, γνώριζε. Η γυναίκα του, η κυρία Βασιλική προσπαθούσε όλα αυτά τα χρόνια να διατηρεί τα ήθη και τα έθιμα της πατρίδας. Έτσι, όταν πλησίαζαν οι μεγάλες γιορτές και ιδιαίτερα τα Χριστούγεννα και το Πάσχα, επιδίδονταν σε έναν ατέλειωτο μαραθώνιο εργασιών και υποχρεώσεων, που ξεκινούσαν από την καθαριότητα του σπιτιού και κατέληγαν πάντοτε στο υπερβολικά γεμάτο οικογενειακό τραπέζι, ανήμερα της γιορτής.

Αφού έδεσε τα παιδιά στα πίσω καθίσματα, έβαλε εμπρός το αμάξι και αμέσως στο ηχοσύστημα του αυτοκινήτου, άρχισαν να ακούγονται κάποιες «παράξενες» ψαλμωδίες. «Τι είναι αυτά που ακούμε πάλι παππού;» ρώτησε με αφέλεια η Βάσω για να λάβει αμέσως την απάντηση του Jonathan «Αμάν, βρε Βάσω, δε θυμάσαι; Ψαλμοί από τη Σιμωνόπετρα, έτσι δεν είναι παππού;». «Έτσι, είναι αγόρι μου», απάντησε χαμογελώντας ο Νίκος και ξεκίνησε.

Είχε γεννηθεί πριν από περίπου 70 χρόνια, σε ένα ορεινό χωριό της Φωκίδας. Οι γονείς του, απλοί άνθρωποι του μεροκάματου, παρόλη τη φτώχεια και τις δυσκολίες της εποχής, προσπάθησαν να του δώσουν μια κάποια μόρφωση μα η κλίση του Νίκου δεν ήταν τα γράμματα και οι σπουδές. Προτιμούσε να περνά το χρόνο του στην εκκλησία του χωριού, κάνοντας παρέα στον παππού του, τον παπά – Γιάννη, που ήταν ο εφημέριος στη μικρή εκκλησία του Προφήτη Ηλία. Μα πιο πολύ περίμενε τα καλοκαίρια, για να τον πάρει ο γέρο-ιερέας μαζί του, στο καθιερωμένο του ετήσιο προσκύνημα στο Όρος.

Εκεί γνώρισε ένα άλλο κόσμο, διαφορετικό. Ένα κόσμο σιωπής, ησυχίας και προσευχής. Όπου ο χρόνος ακολουθούσε τους δικούς του κανόνες και ρυθμούς. Έμαθε να τριγυρνά στα σοκάκια των Καρυών και να παρατηρεί τους μοναχούς που πέραναν από μπροστά του σκυφτοί με το κομποσκοίνι στο χέρι. Να ξυπνά μέσα στη νύχτα, με το πρώτο χτύπημα του τάλαντου για να βρεθεί στο καθολικό του μοναστηριού για τον Όρθρο, να τρέχει στα διάφορα διακονήματα και το απόγευμα, μετά τον εσπερινό να κρέμεται από τα χείλη των γερόντων και να ακούει τις διάφορες διηγήσεις για τα αμέτρητα θαυμαστά που είχαν συμβεί στο περιβόλι της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Και έτσι χρόνο με το χρόνο, πέρασε σχεδόν από όλα τα μεγάλα προσκυνήματα του Όρους. Το Άξιον Εστί, την Παναγία την Πορταΐτισσα, τη Γερόντισσα, την Οδηγήτρια... Αλλά και από τις σκήτες και τα απομακρυσμένα κελιά, εκεί όπου οι μικρές θήκες με τα λείψανα των Αγίων φυλάσσονταν από τους μοναχούς ως οι πιο πολύτιμοι θησαυροί. Στήριγμα και παρηγοριά στις ώρες της ατέλειωτης μοναξιάς και των πνευματικών τους δοκιμασιών στο στίβο της «Αθωνικής αρένας». Ωστόσο, όταν έφτανε η ώρα της επιστροφής στο σπίτι, ένιωθε πάντα μια γλυκιά μελαγχολία. Λες και άφηνε ένα μικρό κομμάτι του εαυτού του εκεί, να περιπλανιέται αμέριμνο κάτω από τη σκιά του Άθωνα προκειμένου να δίνει το παρόν σε κάθε Όρθρο, σε κάθε εσπερινό, σε κάθε κελί και σκήτη. Για να το συναντήσει ξανά την επόμενη χρονιά, στο επόμενο προσκύνημα.

Στο τέλος ενός ακόμη προσκυνήματος και ενώ περίμενε, μαζί με τον παππού του, το λεωφορείο για τη Δάφνη, μια ιδέα πέρασε γρήγορα απ' το νου για να φωλιάσει ακόμη πιο γρήγορα, στην έφηβη πλέον καρδιά του. Μήπως τελικά το σπίτι του δεν ήταν πλέον στο χωριό αλλά κάπου εδώ, σε ένα απομακρυσμένο κελάκι, σε μια απόμερη σκήτη; Μήπως δε χρειαζόταν να αφήνει πια αυτό το κομμάτι του εαυτού του πίσω, αλλά να παραμείνει όλος ψυχή τε και σώματι στο μέρος που πραγματικά αγαπούσε, όσο τίποτε άλλο; Όλες αυτές τις σκέψεις, που κατέκλυσαν ακαριαία την ύπαρξη του, τις εξομολογήθηκε στον αγαπημένο του παππού. Σε αυτόν, που από μικρό παιδί είχε μάθει να ακουμπά όλα του τα βάρη, όλες τις σκέψεις και τους προβληματισμούς του. Για να λάβει ως απάντηση ένα γλυκό χαμόγελο και την αγαπημένη φράση του ιερέα «Έχει ο Θεός παιδάκι μου, έχει ο Θεός».

Τα πράγματα όμως δεν εξελίχθηκαν όπως τα υπολόγιζε ο Νίκος. Οι τεράστιες οικονομικές δυσκολίες της εποχής οδήγησαν τους δικούς του να πάρουν τη μεγάλη απόφαση. Το δρόμο της ξενιτιάς. Και έτσι, ένα πρωί ξεκίνησαν το ταξίδι για τη μεγάλη και άγνωστη «γη της επαγγελίας», την Αυστραλία. Αφήνοντας πίσω τους το μικρό χωριό αλλά και το γέρο ιερέα, ο οποίος παρά τις επανειλημμένες συζητήσεις, τα παρακαλετά και τα δάκρυα, αρνήθηκε να τους ακολουθήσει γιατί δε θα υπήρχε κανένας στο χωριό «να διακονεί την εκκλησία και τον Άγιο».

Τα πρώτα χρόνια ήταν ιδιαίτερα δύσκολα για όλους. Αλλά η τιμιότητα και η εργατικότητα των γονέων του άρχισε σιγά σιγά να επιβραβεύεται, για να καταλήξει στο άνοιγμα ενός μικρού εστιατορίου, που με τον καιρό έγινε το σημείο αναφοράς, τόσο των λιγοστών Ελλήνων όσο και ολόκληρης της κοινότητας της μικρής Αυστραλιανής κωμόπολης. Εκεί γνώρισε και παντρεύτηκε τη Βασιλική. Σύντροφο και συνοδοιπόρο, σε όλες τις ανηφόρες, τις συννεφιάς και τις μπόρες της ζωής του, με την οποία απέκτησαν δυο παιδιά, το Γιώργο και τη Μαρία. Στην πατρίδα δεν επέστρεψε ποτέ, όσο και αν το ήθελε, όσο και αν το λαχταρούσε. Η φροντίδα των γονιών του, των παιδιών και της μικρής επιχείρησης τον κράτησαν δέσμιο στην Αυστραλία. Σε μια ξένη γη, που όμως αποδείχθηκε αρκετά φιλόξενη για αυτόν και την οικογένεια του. Κράτησε ωστόσο μέσα του, κληρονομιά, δυο πράγματα απ' την πατρίδα. Τις μνήμες απ' το Όρος και τη φωνή του γέροντα παππού του να επαναλαμβάνει

ξανά και ξανά με τη βραχνή φωνή του «Έχει ο Θεός παιδάκι μου, έχει ο Θεός».

Το τηλέφωνο χτύπησε και στην άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκε η γνώριμη φωνή του Αντώνη «Ακόμη τρέχεις με τα παιδιά; Πότε θα έρθετε προς τα εδώ καμία βόλτα;». Είχαν γνωριστεί στο γυμνάσιο και από τότε είχαν δεθεί οι δυο τους, με μια ισχυρή φιλία που μετρούσε πλέον πολλές δεκαετίες. Το μοναδικό τους πρόβλημα; Η απόσταση. Μετά από κάποια χρόνια, η οικογένεια του Αντώνη αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη μικρή επαρχιακή πόλη και να εγκατασταθεί στη Μελβούρνη, περίπου οκτώ ώρες μακριά. Ωστόσο με την κάθε ευκαιρία ο ένας πήγαινε να συναντήσει τον άλλο. Αν και τελευταία χρόνια, λόγω της ηλικίας και κάποιων προβλημάτων υγείας που είχαν κάνει την εμφάνιση τους, οι συναντήσεις αυτές είχαν αρχίσει να αραιώνουν. Βέβαια η τηλεφωνική τους επικοινωνία ήταν σε καθημερινή βάση, όπου και μοιράζονταν μεταξύ τους τα νέα της ελληνικής κοινότητας. Ο Αντώνης άλλωστε, ήταν επίτροπος στην εκκλησία του Αγίου Σπυρίδωνα και πάντοτε είχε κάποιο «φρέσκο» θέμα προς συζήτηση. «Αφού τα ξέρεις», του απάντησε χαμογελώντας ο Νίκος, «Τι νέα από τη μεγαλούπολη;». «Σήμερα, αδελφέ μου, σου έχω ένα πραγματικά καταπληκτικό νέο», είπε με στόμφο ο Αντώνης. «Την επόμενη εβδομάδα, μας έρχεται από το Άγιο Όρος ένας ιερομόναχος για εξομολόγηση και μερικές ομιλίες ενόψει του Πάσχα». Και μόνο στο άκουσμα του Όρους, η καρδιά του Νίκου άρχισε να χτυπά δυνατά. Βρέθηκε ξανά πίσω στις Καρυές, στον περίβολο του Πρωτάτου, περιμένοντας να ανοίξει η πόρτα του Ναού για να ατενίσει για ακόμη μια φορά τις αγιογραφίες του Πανσέληνου και να προσκυνήσει τη θαυματουργή εικόνα Της. Μα ήταν δυνατόν; «Αγιορείτης, εδώ στην Αυστραλία;», σκέφτηκε. Και ξεκίνησε να «βομβαρδίζει» τον Αντώνη, θέλοντας να μάθει όλες τις λεπτομέρειες για το όνομα, το μοναστήρι, την άφιξη, τη διαμονή και το πρόγραμμα αυτού του πραγματικά απρόσμενου επισκέπτη.

Τις Κυριακές πήγαιναν πάντοτε στην εκκλησία. Και παρόλο που στην πόλη δεν υπήρχε ελληνική, η μικρή ρωσική εκκλησία του Αγίου Παντελεήμονα είχε τις πόρτες της ορθάνοιχτες προς όλους τους ορθοδόξους. Μάλιστα κάποια από τα τροπάρια ψάλλονταν στα ελληνικά και αυτό τους έκανε να νιώθουν ακόμη πιο ευπρόσδεκτοι. Αυτή την καλή συνήθεια τη διατηρούσαν ακόμη και τώρα παίρνοντας μαζί τους τα μικρά εγγόνια τους, όταν τα παιδιά δε μπορούσαν να τους ακολουθήσουν. Στη συνέχεια επέστρεφαν στο σπίτι, όπου η Βασιλική ετοίμαζε το Κυριακάτικο τραπέζι για όλη την οικογένεια. Ο Νίκος τότε, έπαιρνε τα παιδιά και τα πήγαινε στο σαλόνι. Έπιανε από το ράφι της βιβλιοθήκης κάποιο βιβλίο ή λεύκωμα, από τα τόσα που είχε στοιβαγμένα, για το Άγιο Όρος και ξεκινούσε την ανάγνωση. Εκεί περνούσε άλλωστε και τα περισσότερα απογεύματα του. Μεταφερόμενος νοερά και ταξιδεύοντας ξανά και ξανά στα δύσβατα μονοπάτια των μοναστηριών, στους ανηφορικούς δρόμους των σκητών και στα απόκρημνα βράχια των κελιών. Εκεί που το

λιγοστό, μα όχι αδύναμο, φως των κεριών φώτιζε τα βράδια τα πρόσωπα όλων των Αθωνιτών Αγίων και ασκητών, αυτών που αφιερώθηκαν σε μια ζωή αδιάλειπτης προσευχής και ανιδιοτελούς πνευματικής προσφοράς προς το συνάνθρωπο. Αυτός ήταν και ο μεγάλος του καημός, ο μεγάλος του πόθος. Να πατούσε για ακόμη μία, μια στερνή φορά, το άγιο χώμα του Άθωνα. Για αυτό και η Κυριακάτικη ανάγνωση, έκλεινε σχεδόν πάντοτε με έναν μικρό ξεφύσημα, όταν η φωνή της Βασιλικής τον επανέφερε ξανά στο χώρο του σαλονιού, καλώντας τον μαζί με τα παιδιά να πάνε στο τραπέζι για το φαγητό.

Η ανακοίνωση της απόφασης του να ταξιδέψει στη Μελβούρνη, έγινε δεκτή από τους υπόλοιπους με διστακτικότητα αλλά και προβληματισμό. «Μα είναι τώρα καιρός για τέτοια μεγάλα ταξίδια, βρε Νίκο μου;» του είπε η Βασιλική και τα παιδιά έγνεψαν συγκαταβατικά το κεφάλι τους, στα λόγια της μητέρας τους. Δεν ήθελε να τους στενοχωρήσει. Σε όλη του τη ζωή άλλωστε, είχε μάθει να υποχωρεί και να παραιτείται από το θέλημα του και αυτό για να μην κακοκαρδίσει και να μην πικράνει κανένα. Ίσως αυτό να τον είχε κάνει και τόσο πολύ αγαπητό, όχι μόνο στην οικογένεια του αλλά και σε ολόκληρη τη μικρή κοινότητα. Ο κύριος Νίκος που πάντοτε είχε έναν καλό λόγο για όλους και έσπευδε όπου και όποτε ζητούσαν τη βοήθεια και τη συνδρομή του. Και κάπως έτσι εγκατέλειψε την ιδέα του ταξιδιού και της πολυπόθητης συνάντησης με τον αγιορείτη μοναχό. Μα μέσα στην καρδιά του ένιωθε πως κάτι έπρεπε να κάνει. Να μην αφήσει αυτή τη μεγάλη και μοναδική ευκαιρία να πάει χαμένη. Αλλά τι;

Το επόμενο πρωί σήκωσε το ακουστικό και πληκτρολόγησε το νούμερο του Αντώνη. Μετά τον καθιερωμένο χαιρετισμό τους και προτού ο Αντώνης ξεκινήσει τη γνωστή φλυαρία του είπε: «Είσαι στην εκκλησία; Αν είναι εκεί ο γέροντας, θα ήθελα να του μιλήσω». «Ναι, εδώ είναι», του απάντησε ο φίλος του, «Περίμενε να σου τον δώσω».

- Παρακαλώ; ακούστηκε μια γλυκιά και ευγενική φωνή, από την άλλη άκρη της γραμμής.

- Την ευλογία σας, γέροντα, είπε ο Νίκος.

- Του Κυρίου και της Υπεραγίας Θεοτόκου, αδελφέ μου, ανταπάντησε ο μοναχός και έτσι ξεκίνησε ο μικρός τους διάλογος, στο τέλος του οποίου ο Νίκος, παίρνοντας το θάρρος, είπε «Ξέρετε, εδώ στην πόλη, είμαστε μια μικρή ελληνική κοινότητα και πάει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που μας επισκέφθηκε ορθόδοξος ιερέας. Θα ήταν μεγάλη τιμή και χαρά για εμάς εάν, έστω και για λίγες ώρες, μπορούσατε να μας επισκεφθείτε για να πάρουμε την ευλογία σας και να ακούσουμε ένα λόγο, από εσάς».

- Αγαπητέ μου Νικόλαε, πίστεψε με θα το ήθελα και εγώ πάρα πολύ. Ωστόσο, μεθαύριο επιστρέφω από το Σίδνεϋ στην Αθήνα και όπως καταλαβαίνεις τα χρονικά μου περιθώρια είναι πολύ περιορισμένα, αν όχι ανύπαρκτα, του απάντησε με ευγένεια ο γέροντας.

- Ναι, καταλαβαίνω, συμπλήρωσε ο Νίκος. «Να έχετε μια καλή επιστροφή στο Όρος και αν μπορείτε βάλτε μας και εμάς στην προσευχή σας, γέροντα». Και κάπου εκεί έκλεισε η σύντομη επικοινωνία τους.

Ήταν σίγουρα απογοητευμένος. Αλλά τουλάχιστον είχε προσπαθήσει και είχε εξαντλήσει όλες τις πιθανότητες για αυτή τη συνάντηση. Και αυτό όχι για την εγωιστική ικανοποίηση του δικού του ονείρου, μα πιο πολύ για την ευκαιρία να μάθουν από πρώτο χέρι τα εγγόνια του και τα λιγοστά ελληνόπουλα της πόλης, για το περιβόλι της Παναγίας. Για να πέσει ένας μικρός και καθάριος σπόρος Ορθοδοξίας, στις αγνές ψυχούλες τους και να υπάρχει εκεί, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία να μεγαλώσει και να καρπίσει εντός τους. Σε κάθε περίπτωση όμως, πλέον δε μπορούσε να κάνει τίποτα. Περιορίστηκε σε ένα “Γενηθήτω το θέλημα Σου...” και αφήνοντας έναν μικρό αναστεναγμό ξεκίνησε για τις υποχρεώσεις της ημέρας.

Το επόμενο πρωί τον βρήκε στο σαλόνι, δίπλα από τη βιβλιοθήκη να πίνει καφέ και να ξεφυλλίζει ένα λεύκωμα για το Όρος, όταν χτύπησε το τηλέφωνο και ακούστηκε η φωνή της Βασιλικής να λέει διστακτικά «Ναι, εδώ είναι, μισό λεπτό παρακαλώ». «Νίκο, σε ζητά ένας κύριος» του είπε και αυτός, απρόθυμα, άφησε το βιβλίο από τα χέρια του και κατευθύνθηκε στο τηλέφωνο.

- Παρακαλώ;

- Νικόλαε, καλημέρα. Είμαι ο πάτερ Γρηγόριος από τη Σκήτη της Αγίας Άννης, που μιλήσαμε εχθές στο τηλέφωνο.

- Ευλογείτε γέροντα. Χαίρομαι πολύ που σας ακούω ξανά, είπε και τα μάτια του άστραψαν μονομιάς.

- Η πτήση μου τελικά ακυρώθηκε και θα αναχωρήσω για την Ελλάδα, μετά από δυο ημέρες. Οπότε, σκέφθηκα τη χθεσινή μας συζήτηση και αν δε σας δημιουργώ κάποιο πρόβλημα, έλεγα να σταματήσω στην πόλη αύριο για μια διανυκτέρευση. Θα μπορούσα ακόμη να εξομολογήσω, όσους θα το ήθελαν, αν υπάρχει κάποιος διαθέσιμος χώρος, του είπε ο μοναχός.

- Μα φυσικά, απάντησε ο Νίκος γεμάτος χαρά και συνέχισε μαζί του τη συζήτηση, κανονίζοντας όλες τις λεπτομέρειες της άφιξης και του υπόλοιπου προγράμματος του μοναχού στη μικρή κωμόπολη.

Με το που έκλεισε το τηλέφωνο, έτρεξε γρήγορα στην κουζίνα, όπου η γυναίκα του είχε ξεκινήσει τις ετοιμασίες για το μεσημεριανό φαγητό και της είπε βιαστικά «Γρήγορα Βασιλική, έχουμε πολλές δουλειές. Να ετοιμάσουμε το σπίτι, να ειδοποιήσουμε τα παιδιά και τους φίλους, να κανονίσουμε το φαγητό κλπ. Γρήγορα σου λέω, γρήγορα. Αύριο θα έχουμε το γέροντα εδώ. Έναν αγιορείτη στο σπίτι μας. Τι ευλογία» και κατευθύνθηκε προς την πόρτα, λες και ήθελε να βγει και να ανακοινώσει σε ολόκληρη την πόλη αυτή την αναπάντεχη επίσκεψη.

Μόλις το υπεραστικό λεωφορείο έφτασε στο σταθμό, τον κυρίευσε ένα «γλυκό» άγχος και μια «παράξενη» αγωνία. Όπως τότε που περίμενε να δει το λιμανάκι της Δάφνης από το καράβι και να μπει γρήγορα στο λεωφορείο για τις Καρυές. Και εκεί, μόλις κατέβει να ξεκινήσει αμέσως να απομνημονεύει εικόνες, ήχους, μυρωδιές, στιγμές και πρόσωπα. Λες και φοβόταν ότι ο χρόνος, σαν ένας παμπόνηρος και αθόρυβος εχθρός, θα ήθελε να του τα πάρει όλα πίσω και να τον γυρίσει κενό, άδειο από αναμνήσεις και συναισθήματα στο λιμάνι της Ουρανούπολης και από εκεί στο χωριό και στο σπίτι.

Η πόρτα επιτέλους άνοιξε και σε λίγο ξεπρόβαλε η μορφή του μοναχού, η οποία αναμφίβολα είχε προσελκύσει το ενδιαφέρον των υπόλοιπων επιβατών του λεωφορείου. Άλλωστε, δεν ήταν και πολύ συνηθισμένο το φαινόμενο να κυκλοφορεί στα μέρη τους, ένας ρασοφόρος άνδρας, με μακριά μαλλιά και λευκά γένια. Ήταν περίπου στην ηλικία του Νίκου. Ψηλός, αδύνατος, ασηκτικός. Με ένα πρόσωπο «σκαμμένο» από τις δυσκολίες της μοναχικής ζωής και δυο τεράστια μάτια που κοίταζαν μόνιμα προς τα κάτω, εκπέμποντας όμως άπλετα καλοσύνη, ταπείνωση και κατανόηση. Ο Νίκος τον πλησίασε και αφού τον καλωσόρισε πήγε να του βάλει την «καθιερωμένη μετάνοια», φιλώντας του το χέρι. Ο γέροντας ωστόσο, το τράβηξε διακριτικά και στη συνέχεια τον ασπάστηκε και τον ευλόγησε λες και τον γνώριζε για πολλά χρόνια. Κατόπιν επιβιβάστηκαν στο αυτοκίνητο του Νίκου και ξεκίνησαν για το σπίτι.

Στο σπίτι είχαν ήδη μαζευτεί τα παιδιά με τις οικογένειες τους και συνεχώς κατέφθαναν και άλλοι, ενώ η Βασιλική με τη Μαρία έτρεχαν μονίμως με ένα δίσκο στο χέρι για τα κεράσματα. Είτε από πίστη, είτε από περιέργεια, αλλά και από νοσταλγία για την πατρίδα, όλοι τους ήθελαν να τον συναντήσουν και να ανταλλάξουν έστω και μια κουβέντα μαζί του. Και αυτός υπομονετικός, πρόσχαρος και πρᾶος απαντούσε σε όλες τις ερωτήσεις και τις απορίες τους. Στη συνέχεια, αποσύρθηκε σε ένα δωμάτιο όπου ξεκίνησε να εξομολογεί πρώτα τους γηραιότερους αλλά και τους πιο νέους, που μόλις έβλεπαν το φωτεινό και γαλήνιο πρόσωπο των γονιών τους, καθώς έβγαιναν από το δωμάτιο, παρακινούνταν αμέσως για εξομολόγηση, έστω και αν δεν το είχαν ξανακάνει ποτέ στη ζωή τους. Και έτσι πέρασε σχεδόν ολόκληρο το απόγευμα και έφτασε το σούρουπο. Ο κόσμος είχε αρχίσει να αραιώνει βλέποντας την κούραση που είχε κάνει πλέον εμφανή τα σημάδια της στο πρόσωπο του μοναχού. Έτσι, μόλις έφυγε και ο τελευταίος επισκέπτης ο αγιορείτης ρώτησε το Νίκο, «Εσύ, Νίκο δε θα ήθελες να τα πούμε λιγάκι;». «Ναι, γέροντα, απλά περίμενα για να τελειώσουν όλοι. Ωστόσο δε θα ήθελα να σας επιβαρύνω καθώς βλέπω ότι είστε πολύ κουρασμένος» του απάντησε ο Νίκος. «Δεν πειράζει, πάμε μέσα» του αποκρίθηκε ο μοναχός και έτσι ξεκίνησε η εξομολόγηση του Νίκου.

Και εκεί, μέσα στο δωμάτιο ο Νίκος ξεκλείδωσε και άνοιξε την καρδιά του. Άφησε να βγουν από μέσα του όλες οι έννοιες, όλες οι αστοχίες, οι

προβληματισμοί, τα λάθη, οι απογοητεύσεις και οι φόβοι σχεδόν μιας ολόκληρης ζωής. Μιας ζωής καθ' όλη τη διάρκεια της οποίας, τον ακολουθούσε πάντοτε ένα μεγάλο ερωτηματικό που δεν το είχε μοιραστεί ποτέ και με κανένα. Τι θα γινόταν, εάν τελικά δεν ακολουθούσε τους γονείς του στην Αυστραλία και πήγαινε στο Όρος να μονάσει; «Δυστυχώς αδελφέ μου, δεν έχω τις απαντήσεις σε όλα τα ερωτήματα. Για ένα πράγμα όμως είμαι σίγουρος», του είπε ο γέροντας. «Για όλους μας ο Θεός, έχει ένα σχέδιο. Έχει ο Θεός, Νίκο μου» και ακούμπησε το πετραχήλι επάνω στα άσπρα του μαλλιά.

Η ώρα του αποχαιρετισμού είχε σχεδόν φτάσει. Το λεωφορείο αναχωρούσε σε λίγα λεπτά και ο Νίκος θέλησε να ευχαριστήσει το γέροντα για όλα όσα τους προσέφερε απλόχερα κατά τη διάρκεια της σύντομης διαμονής του. «Να ξέρετε γέροντα, βρήκα πολύ παρηγοριά στα λόγια και στην παρουσία σας», του είπε. Λίγο πριν επιβιβαστεί, ο μοναχός έβγαλε από την τσέπη του ένα κομποσκοίνι και μια μικρή Καινή Διαθήκη. «Δεν είναι τίποτα, σπουδαίο» είπε. «Μια μικρή ευλογία για εσένα αδελφέ μου, σε ευχαριστώ πολύ για την φιλοξενία. Ο Θεός να είναι μαζί σου». Στην συνέχεια τον αγκάλιασε, τον φίλησε και ανέβηκε στο λεωφορείο που αμέσως έκλεισε τις πόρτες και ξεκίνησε για το μακρινό προορισμό του. Ο Νίκος, πήρε με ευλάβεια τα «πολύτιμα» δώρα και έβαλε το κομποσκοίνι στην τσέπη του. Η ματιά του, έπεσε ωστόσο σε μια τσαλακωμένη σελίδα του βιβλίου την οποία από περιέργεια άνοιξε αμέσως. Διάβασε τότε έκπληκτος το παρακάτω χωρίο που τον έκανε να βουρκώσει *«Αίτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὕρησετε· κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν. πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὕρισκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται»*. Σήκωσε τα μάτια του και κοίταξε το λεωφορείο που είχε αρχίσει να χάνεται ήδη στον ορίζοντα. Και ήταν πραγματικά πολύ ευτυχής, που αν και δε μπόρεσε όλα αυτά τα χρόνια να πάει στο Άγιο Όρος, είχε έρθει τελικά το Άγιο Όρος σε εκείνον.